

VALENTIJNSTRAAT DEEL 1

De eerste pagina

Is Karlijns
boekhandel
de plek voor
een nieuw
hoofdstuk?

IRIS VISSER

HarperFirst

HarperCollins

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Iris Visser

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6863 3

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Proloog

Valkenburg

Juli, 2007

‘Ik heb wijn uit de kelder gepakt,’ zeg ik op samenzweerderige toon, terwijl ik een fles van de voor ons nog verboden drank uit mijn tas pak. ‘Ik denk niet dat mijn ouders het merken, ze hebben zoveel.’

Stijn kijkt toe hoe ik met de handigheid van een bezopen stokstaartje de fles probeer te ontkurken. Hij strijkt een lok van zijn donkerblonde haar uit zijn gezicht en zijn bruine ogen kijken nieuwsgierig naar het etiket.

‘Jij hebt ook nog nooit alcohol gehad, of wel?’

Ik schud mijn hoofd terwijl ik gefrustreerd op mijn lip bijt en de kurkentrekker in de kurk probeer te draaien. ‘Maar mijn ouders vinden het altijd erg lekker.’

‘Volgens mij moet je de fles recht houden,’ instrueert Stijn me, terwijl hij toekijkt hoe ik worstel met het gereedschap dat ik nog nooit eerder heb gebruikt. ‘Anders is er straks geen wijn meer om in te schenken.’

Ik klem de fles tussen mijn knieën en begin aan de kurk te sjoeren, die uiteindelijk met een zachte *plop* uit de flessenhals schiet. Ik rommel in mijn rugzak en tover er twee wijnglazen uit die de omvang hebben van vis-senkommen. Voorzichtig schenk ik ze vol tot aan de rand.

‘Ik dacht dat er meer glazen uit een fles wijn gehaald konden worden,’ zeg ik, terwijl ik fronsend naar de lege fles staar met een etiket waar een klein pittoresk boerderijtje met wijngaarden op is afgebeeld. ‘Nou ja, wil je een...’ ik spiek weer even op het etiket en vervolg: ‘Bordeaux Medoc uit 1994?’

1994, het jaar dat we allebei krijsend ter wereld kwamen. Toepasselijk.

Stijns mondhoeken krullen om in een brede lach en er verschijnen

kuiltjes in zijn wangen. Hij pakt het glas aan en zijn vingers strijken zachtjes langs de mijne. ‘Ik heb gehoord dat dat een goed jaar is.’

‘Proost!’ Ik klink mijn glas tegen het zijne en leun achterover tegen de stenen muur van de kasteelruïne. De zon is bijna onder en werpt een warme gloed op de huisjes gemaakt van zandkleurige mergelstenen. Hier en daar piekt een kerktorentje boven de grijze daken uit en het rumoer van de terrasjes van de Berkelstraat drijft ons tegemoet.

De kasteelruïne is eigenlijk gesloten, maar Stijn en ik hebben toen we acht waren een sluiproute ontdekt waardoor we na sluitingstijd de ruïne konden beklimmen. Soms doen we er huiswerk of lezen we er een boek, en soms vinden we het de perfecte plaats om dingen uit te vreten die eigenlijk niet mogen, zoals wijn drinken. Al is dit waarschijnlijk de allerlaatste keer dat ik dat smerige spul in mijn mond stop, denk ik terwijl ik de slok die ik zojuist heb genomen weer uitspuug.

‘Gadverdamme.’ Ik kijk Stijn met tranende ogen van de alcohol aan en zie dat hij exact dezelfde reactie heeft.

‘Waarom zou je dit in godsnaam vrijwillig drinken?’ vraagt hij zich hardop af. ‘Ik heb een keer per ongeluk melk gedronken die al drie maanden over datum was. Smaakte beter dan dit.’

‘Ik snap er niks van.’ Ik zet hoofdschuddend mijn glas bij mijn voeten neer. ‘Mijn ouders drinken dit ieder weekend en doen dan alsof het een soort godendrankje is.’

‘Nou ja, nu kunnen we in ieder geval zeggen dat we een keer alcohol hebben gedronken,’ zegt Stijn schouderophalend terwijl hij mijn voorbeeld volgt en het glas wegzet.

‘Precies.’ Ik stop een lok van mijn donkerbruine haar achter mijn oor en kijk toe hoe het laatste zonlicht als een oranje deken over ons stadje valt. ‘Nu moet ik alleen nog een keer auto rijden, playbacken op Britney Spears, voor de eerste keer zoenen, een keer naar Amerika en...’

‘Zoenen?’ vraagt Stijn verbaasd. ‘Ik dacht dat je al een keer met Boris had gezoend.’

‘Nou, ik weet niet zeker of dat wel telt.’ Ik bijt op mijn lip en kijk opzij.

Stijn heeft een nieuwsgierige uitdrukking op zijn gezicht. In het licht van de ondergaande zon lijken zijn ogen net gesmolten karamel, omringd door lange, zwarte wimpers. Een lok haar valt over zijn rechterwenkbrauw, maar zijn linker schiet enigszins omhoog, in afwachting van verdere uitleg. ‘Waarom niet?’

‘Nou, hij boog zich voorover om mij te zoenen en toen bedacht ik me halverwege en keerde mijn hoofd. En toen zoende hij half mijn lippen en half mijn wang.’

Stijn barst in lachen uit. Normaal gesproken hou ik van het geluid van zijn lach en maakt het me blij. Maar nu niet. Nu voel ik me lichtelijk gekrenkt.

Ik schuif een stukje naar links en kijk hem beledigd aan. Ik ken hem al mijn hele leven en deze reactie valt me behoorlijk van hem tegen. ‘Nou, jij hebt anders ook nog nooit gezoend,’ zeg ik en sla kribbig mijn armen over elkaar.

‘Klopt. Maar daar lach ik ook niet om. Ik moet lachen omdat het weer zo’n typisch Karlijn actie is, je halverwege een zoen bedenken en je hoofd wegdraaien.’

‘Waarom?’

‘Omdat je op dit soort vlakken gewoon niet zo dapper bent. En daar is helemaal niks mis mee,’ haast hij zich te zeggen wanneer ik hem pissig aankijk. ‘Maar het is gewoon hoe jij bent, en dat is goed. Je kan je ieder moment bedenken. Die vrijheid heb je altijd.’

‘Behalve als je in de achtbaan zit en de beugel al naar beneden is,’ wijs ik hem terecht.

Stijn trekt een mondhoek op. ‘Nee, dan niet inderdaad.’

‘Ben jij niet nieuwsgierig hoe het voelt?’ vraag ik, terwijl ik een flesje water uit mijn rugzak pak en een slok neem. ‘Ik bedoel, dit is ook zoiets waar iedereen altijd heel bijzonder over doet. Misschien is het wel net als wijn, dat je je mond op die van iemand anders drukt en denkt: was dit het? Is

dit nou waar iedereen in die romantische films zo moeilijk over doet? Dat iemand eerst tegen het mannelijk hoofdpersonage moet zeggen: *because waiting for you is like waiting for rain in this drought: useless and disappointing*, waarna hij eindelijk het licht ziet, zijn sportwedstrijd laat voor wat het is, de tribune op rent en haar ten overstaan van de hele school vol op haar mond pakt?’

Stijns grijns wordt met ieder woord dat over mijn lippen rolt breder. ‘Wat voor films kijk jij?’

‘Leuke films. Dit was *A Cinderella Story*.’

‘Ja, die kijk ik niet. Neemt niet weg dat ik niet nieuwsgierig ben. Als ik na het sporten met de jongens in de kleedkamer sta, doen ze ook altijd alsof het fantastisch is.’

Er valt een korte stilte waarin we toekijken hoe de laatste zonnestraaltjes langzaam onder de horizon verdwijnen en de eerste sterren zichtbaar worden aan de steeds donkerder wordende hemel. Vanuit mijn ooghoeken kijk ik naar Stijn, die zijn glas wijn weer van de grond heeft gepakt en eraan ruikt, vervolgens een vies gezicht trekt en het weer neerzet.

‘Misschien moeten we elkaar gewoon zoenen,’ flap ik eruit. De woorden zijn mijn mond nog niet uit of ik heb al spijt dat ik ze gezegd heb. Niet omdat ik het een slecht idee vind, maar omdat ik bang ben voor Stijns reactie.

Hij kijkt zo snel omhoog dat het niet anders kan dan dat hij nu last heeft van zijn nek. Zijn ogen worden groot van verbazing, maar dan verschijnt er een bedachtzame uitdrukking op zijn gezicht.

‘Hmm, dat is niet eens zo’n slecht idee,’ zegt hij fronsend. ‘Dan hebben we het maar gehad en misschien worden we er ook wel beter van. Dan kan jij zeggen wat ik beter kan doen, en kan ik jou ook feedback geven.’

‘Precies. Net zoals met wiskunde,’ knik ik dapper. Een stuk dapperder dan ik me voel: mijn hart gaat als een razende tekeer en er schieten wel duizend gedachten door mijn hoofd. *Wat nou als ik er niks van bak? Wat nou als ik uit mijn mond stink? Wat nou als we spijt krijgen?*

Stijn draait zich naar me toe en ik doe hetzelfde. Ik breng mijn hand naar mijn mond en begin nerveus op de zijkant van mijn duim te bijten, een trekje dat eigenlijk altijd de kop opsteekt als ik zenuwachtig ben.

Stijn kijkt naar mijn mond. ‘We hoeven het niet te doen hè?’

‘Ja. Jawel. Ik wil ook weten hoe het voelt, maar ik vind het gewoon spannend.’

Ik ga op mijn knieën zitten en buig mijn hoofd een stukje naar voren, zodat Stijn kan zien dat ik dit echt wil. Stijns pupillen worden iets groter en zijn ogen schieten naar mijn mond. Hij slikt, strijkt met zijn tong over zijn lippen en schuift iets dichters naar me toe. Hij laat de laatste stap aan mij over.

Ik adem diep in, Stijns vertrouwde geur – een mengeling van munt, muskus en zomer – dringt mijn neusgaten binnen en ik voel me iets meer op mijn gemak. Mijn hart bonst wild tegen mijn ribben wanneer ik de laatste paar centimeter overbrug.

Nadat mijn lippen de zijne raken, gebeuren er drie dingen: het eerste is dat er een zaklamp op ons geschenen wordt en een beveiligiger kwaad roept dat we hier niks te zoeken hebben. Het tweede is dat ik van schrik met mijn voet tegen de wijnglazen stoot en dit moment met rode vloeistof vereeuwigt op de kasteelruïne. En het derde is dat ik nu weet dat een eerste zoen niet hetzelfde is als een eerste keer wijn proeven.

Verre van zelfs.

Hoofdstuk 1

Valkenburg

Februari, 2023

Zijn lange vingers streelden voorzichtig over haar gevoelige huid, volgden de rauwe randen van het litteken dat haar vorige minnaars onberoerd hadden gelaten. Er gleeed een rilling door haar lichaam. Ze wilde dat hij doorging. Dat zijn hand verder naar beneden zou zakken en haar zou verlossen van het verlangende gevoel dat daar groeide. Alsof hij haar gedachten las, voelde ze zijn ruwe vingertoppen langzaam afzakken. Hij kuste hongerig het kuiltje in haar nek, alsof hij dagenlang niet had gegeten en zij zijn favoriete maaltijd was. Ze hapte naar adem toen ze zijn...

‘Zou ik mogen afrekenen?’ Geschrokken kijk ik op en voel mijn wangen rood worden. Twee helderblauwe ogen kijken me twinkelend aan vanaf de andere kant van de toonbank. Het is Casper, de man die blijkbaar voldoende verdient om bijna wekelijks zijn boekenkast uit te breiden met de nieuwste Stephen King of Karin Slaughter. Ik heb het geluk dat ik van mezelf gebruik mag maken van honderd procent werknemerskorting op boeken, anders zou ik bankroet zijn.

Caspers zwarte krullen deinen een beetje op en neer wanneer hij zijn hoofd schuin houdt en er een nieuwsgierige uitdrukking op zijn gezicht verschijnt. ‘Is het een leuk boek? Je ging er zo in op, ik voel me bijna schuldig dat ik je stoorde.’

‘Ik, eh...’ Ik moet een paar keer slikken voordat ik iets uit mijn mond krijg dat op fatsoenlijk Nederlands lijkt. En dat heeft niet alleen te maken met het feit dat hij me zojuist betrapte op het lezen van een boek dat *Vijftig tinten grijs* op een verhaaltje voor het slapen gaan doet lijken.

Nee, ik kijk uit naar de winkelbezoekjes van Casper. Hij komt meestal op vrijdag of zaterdag. Niet dat ik dat bijhoud. Of dat ik op die dagen wat extra aandacht aan mijn make-up besteed en mijn push-up bh uit de kast trek. Of dat ik op die dag kassadienst claim en het aan Stijn overlaat om de nieuwe bestellingen die binnen zijn gekomen van het Centraal Boekhuis in de winkel te leggen.

Ik stop een gladde lok kastanjebruin haar achter mijn oor en tover een glimlach op mijn gezicht. ‘Het is... vermakelijk,’ antwoord ik, terwijl ik hem aankijk en de bloes op mijn wangen dieper kleurt. Die ogen... Het is alsof hij dwars door me heen kijkt.

Casper lijkt mijn transformatie naar een overrijpe tomaat totaal niet door te hebben. In tegendeel. Er verschijnt een geïnteresseerde uitdrukking op zijn gezicht.

‘O, waar gaat het over?’ Zijn blik glijdt van mijn gezicht naar het boek, dat nog altijd open op de toonbank ligt. Zijn ogen schieten heen en weer terwijl hij het verhaal ondersteboven leest. Er verschijnt een speelse grijns op zijn gezicht.

Shit. Nog voor Caspers nieuwsgierige blik de passage over het mannelijk hoofdpersonage en diens ‘opmerkelijk grote lid’ bereikt, klap ik het boek dicht.

Casper kijkt op en zijn grijns verbreedt zich. ‘Zo zo, heb jij je ook laten verleiden tot het lezen van de laatste hype?’

Ik trek een mondhoek op en leg het boek naast de kassa. ‘Ik moet toch weten wat ik verkoop?’ kaats ik terug. ‘Het is bijna Valentijnsdag en dit boek is erg romantisch, dus ze gaan als warme broodjes over de toonbank.’

Het is geen genre dat ik doorgaans opensla, maar ik móést weten waar de hype rondom de nieuwe serie van E.L. Todd vandaan kwam. Ik vind het niet meer dan logisch dat ik als mede-eigenaresse van boekhandel Het Ezelsoortje weet waar het boek, dat ik inmiddels al honderden keren heb moeten inpakken, over gaat.

‘O ja, dat is ook zo.’ Casper legt de nieuwste roman van Dan Brown

– die een eervolle tweede plaats in het rek met bestsellers heeft verdiend – voor me neer. ‘Ik vind het altijd wel bijzonder dat mensen zoveel waarde hechten aan die ene dag. Het impliceert een beetje dat je de rest van het jaar je geliefde nauwelijks verwent... Je moet iets leuks voor iemand doen omdat je dat wil, niet omdat de door bedrijven aangestuurde marketing-machine je dat oplegt.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op terwijl ik de prijs van het boek aansla op de ouderwetse kassa die nodig aan vervanging toe is en de vraag die ik mezelf al zo’n dertig keer heb gesteld over mijn lippen rolt.

‘Dus... je vriendin hoeft 14 februari geen cadeautje te verwachten?’ vraag ik, terwijl ik doe alsof het erg veel moeite kost om het prijsje van het boek te pulken, om zo mijn ongegeneerde poging tot het ontftutselen van die informatie te verbloemen.

Casper grinnikt zacht en wanneer ik opkijk, zie ik dat hij zijn hoofd schudt. ‘Ik heb geen vriendin,’ antwoordt hij schouderophalend.

‘Ah, wat jammer,’ lieg ik, terwijl ik mijn best doe de glimlach die zich op mijn gezicht vormt te onderdrukken.

Er valt een korte stilte.

‘Vind je?’ vraagt hij dan op voorzichtige toon.

Ik kijk zo snel omhoog dat ik een whiplash riskeer. Hij trekt een mondhoek op en houdt zijn hoofd ietsjes schuin. Ik knipper een paar keer verbouwereerd met mijn ogen. Bedoelt hij nou wat ik denk dat hij bedoelt?

Net wanneer ik mijn mond opentrek om te antwoorden dat ik dat nieuws ongeveer even jammer vind als het vinden van vijfhonderd euro op straat, zet Stijn met een luide plof een grote doos op de toonbank neer.

‘Zo, wat een lading boeken vandaag zeg,’ klaagt hij, terwijl hij het tape van het karton ritst.

Ik werp hem een giftige blik toe, omdat hij zojuist een mogelijke date met mijn droomman de nek om heeft gedraaid.

Hij lijkt echter niks door te hebben en begint de boeken uit de karton-

nen doos te halen. ‘De hervertelling van *Wuthering Heights* is binnengekomen, en...’

‘Wát?’ Dat heeft mijn aandacht. In drie stappen sta ik naast hem om de hernieuwde uitgave van een van mijn favoriete klassiekers te bewonderen. Het is een hardcover omhuld met donkerblauw linnen, waar in krullerige, lichtblauwe letters de titel van het boek op gedrukt staat.

‘Wauw, die is nog mooier dan ik dacht toen ik het in de catalogus zag staan!’ Met mijn wijsvinger volg ik het reliëf van de rozenstruik die met het linnen verweven is.

‘Ben je een Brönte-fan?’ klinkt Caspers stem van een paar meter verderop.

‘Nogal,’ antwoord ik zonder mijn ogen van de parel in mijn handen te halen. ‘Deze ga ik sowieso herlezen.’ Ik kijk glunderend omhoog en zie dat Stijn me geamuseerd aankijkt.

‘Moet ik er alvast eentje voor je opzij leggen?’

‘Ja, graag!’ Stijn legt een exemplaar aan het einde van de toonbank neer en ik wend me weer tot Casper, die geïnteresseerd naar het boek kijkt.

‘Mooie uitgave.’ Hij scheurt zijn ogen los van de cover en richt zich weer tot mij. ‘Hou je van klassiekers?’

‘Zeker. En dan met name de Brönte zussen en Thomas Hardy. En jij?’

Casper knikt goedkeurend. ‘Ik moet zeggen dat ik *The Great Gatsby* nog altijd erg goed vind.’

‘Zeker weten!’ jubel ik. Het komt niet vaak voor dat ik iemand tegenkom die mijn liefde voor klassiekers deelt. Eigenlijk ben ik die nog nooit – naast mijn voormalige medestudenten literatuurwetenschappen – zomaar tegengekomen. Afgezien van Stijn dan, maar Stijn telt niet, want die ken ik al mijn hele leven. Sterker nog: onze moeders zaten in dezelfde leesclub terwijl ze tegelijk zwanger waren. Misschien dat daar onbewust onze gezamenlijke liefde voor dezelfde boeken is ontstaan.

Waar andere kinderen vroeger zandtaartjes bakten of boomhutten bouwden, konden Stijn en ik ons eindeloos vermaken met een goed boek.

Dat werd nadat mijn moeder zestien jaar geleden overleed alleen maar meer, omdat ik het niet meer aankon om thuis te zijn, te midden van alles wat me aan haar herinnerde. Het duurde meer dan een jaar totdat mijn hart niet meer opsprong wanneer ik de deur open en dicht hoorde gaan, in de hoop dat ze binnen zou komen lopen met haar favoriete gebakjes van de lokale bakkerij.

Nu was het steeds mijn vader die aan kwam zetten met de kersenvlaai waar we normaal gesproken iedere zaterdag met zijn drieën van smulden. Hoewel hij het goed bedoelde, herinnerde het me er alleen maar aan dat mijn moeder er niet meer was. De kersen smaakten niet meer zo zoet als dat ze ooit deden en de slagroom, die ik voorheen altijd prees om zijn volle smaak, was opeens waterig.

Nee, ik spendeerde mijn tijd liever met Stijn en dompelde me onder in andermans verhalen. Verhalen die me afleidde van het holle gevoel in mijn borst.

We klommen dan via ‘onze’ sluiproute naar de kasteelruïne die bovenaan de stad prijkt en spendeerden zomaar een hele middag in de zon met een boek op schoot. *The Great Gatsby* was een van de boeken die we voor Engels hadden moeten lezen. Terwijl onze klasgenootjes steen en been klaagden over het feit dat ze hoogstaande Engelstalige literatuur door hun neus geboord kregen, hielden Stijn en ik van dergelijke opdrachten. *The Great Gatsby* ontpopte zich al snel tot een gezamenlijke favoriet.

‘Wist je dat Scott Fitzgerald achteraf gezien helemaal niet blij was met die titel?’ deel ik Casper mee.

‘Serieus?’

‘Ja! Hij wilde het eigenlijk *Under the Red, White and Blue* noemen.’

‘Echt? Waarom?’

‘Nou, *Under the Red White and Blue* staat voor de kleuren van de Amerikaanse vlag. Met die titel zou het boek meer een kritiek op de Amerikaanse samenleving zijn en zou de nadruk minder op Gatsby’s tragedie

liggen. Voor Fitzgerald ging het boek namelijk vooral over de hopeloosheid van *The American Dream*, de Amerikaanse obsessie voor het vergaren van rijkdom en de verdorvenheid van het clubje mensen dat ook daadwerkelijk de “top” had bereikt.’ Ik had er alles over geleerd tijdens het vak Cultural Criticism.

‘Hmm, ik vind *The Great Gatsby* dan toch beter,’ antwoordt Casper. ‘*Under the Red, White and Blue* klopt gewoon niet helemaal of zo. Het blijft wat minder hangen.’

Er klinkt een schamper geluid van links en wanneer ik opkijk, zie ik dat Stijn een ongelovige uitdrukking op zijn gezicht heeft, terwijl hij met net iets te veel kracht de boeken in het schap duwt. Ik bijt op mijn lip om mijn lach in te houden. Stijn heeft een veel te uitgesproken mening over dit onderwerp. Ik weet dat het hem op dit moment veel moeite kost om Casper niet te trakteren op een betoog van een uur over waarom het een eeuwige doodzonde is dat het boek niet opnieuw is gedrukt met de juiste titel.

‘Nou...’ begin ik. ‘Ik denk dat...’

Maar dan wordt ik onderbroken door een beleefd kuchje. Mevrouw van Engelen, de eigenaresse van de bloemenzaak een paar straten verderop, stapt achter Casper vandaan. Ze heeft haar grijze krulletjes naar achteren geschoven met een felrode haarband die perfect bij haar rood gestifte lippen past. Haar twinkelende blauwe ogen schieten nieuwsgierig van Casper naar mij en weer terug, om vervolgens heel even naar Stijn te kijken. Ze strijkt de plooiën in haar felroze, gebloemde jurk glad en kijkt me verontschuldiging aan.

‘Zeg, Karlijn,’ begint ze, ‘ik wil niet vervelend doen, maar ik heb mijn winkel onbemand achtergelaten om het nieuwste boek van E.L. Todd te kunnen bemachtigen. Bij deel één was de eerste druk ook zomaar op. Zou ik misschien af mogen rekenen?’

‘O, sorry. Natuurlijk mag dat.’

Ik had het belletje dat een nieuwe klant aankondigt bij binnenkomst niet gehoord, noch had ik haar door de winkel zien lopen. Ik zou het kun-

nen wijten aan het feit dat ze met haar één meter vijfvijftig makkelijk over het hoofd te zien is, maar stiekem weet ik dat het komt doordat ik volledig in beslag werd genomen door het volmaakte stukje man dat voor me staat. Een man met veel te mooie ogen, een stralend witte lach en – aan zijn koopgedrag te oordelen – een serieuze boekverslaving die hem alleen maar aantrekkelijker maakt.

Casper veert een beetje op, alsof ook hij vergeten was dat we ons in een publieke ruimte bevinden. Hij pakt het boek van de toonbank en schenkt me een laatste, flirterige lach.

‘Ik moet er ook weer eens vandoor. Fijne dag verder!’ Hij keert zich om en knikt beleefd naar mevrouw van Engelen, die hem uiterst geïnteresseerd nastaart.

Vervolgens wendt ze zich tot mij en legt het boek op de toonbank. ‘Gut, wat een leuke jongen,’ grinnikt ze. ‘Bespeurde ik daar enige vorm van hofmakerij?’

Mijn wangen beginnen voor de zoveelste keer die middag te gloeien en ik sla mijn ogen neer. Mevrouw van Engelens woordkeuze maakt dat ik haar er nog altijd van verdenk dat ze ergens rond 1800 op een tijdmachine is gestuit, meneer Darcy en Elizabeth Bennet vaarwel heeft gezegd en in 2023 is neergestreken.

‘Misschien,’ antwoord ik zo nonchalant mogelijk. Als mevrouw van Engelen ons niet had onderbroken en het gesprek wat langer had geduurd, had ik misschien wel de moed bijeen kunnen schrapen om voor te stellen eens wat te gaan drinken. Of misschien had Casper het dan wel zelf voorgesteld.

‘Hmm... Hij leek jou wel leuk te vinden...’

Er klinkt een klap vanuit de richting waar Stijn bezig is. Ik kijk geschrokken op.

‘Sorry,’ zegt Stijn hoofdschuddend. Hij pakt het boek dat hij heeft laten vallen weer op en werpt ons een verontschuldigende blik toe. ‘Het gleed uit mijn handen.’

Ik wend me weer tot mevrouw van Engelen, die een alwetend lachje om haar mond heeft.

‘Denkt u?’ Ik haat het hoe hoopvol mijn stem klinkt. Bijna wanhopig. Toegegeven, de laatste keer dat ik iemand datete was ongeveer een jaar geleden. Lucas was een lieve jongen, maar... er miste gewoon iets.

Of nou ja, niet íéts. Er miste eigenlijk iets heel groots. Zoals dat schokje dat door je lichaam schiet wanneer hij je aankijkt. De tintelingen in je vingers doordat je ademhaling versnelt van de anticipatie die het met zich meebrengt wanneer hij zich dichterbij je toe beweegt. Dat je benen in doorgekookte spaghetti's veranderen wanneer hij zijn lippen op de jouwe drukt. Het gevoel dat je *on top of the world* bent, alleen al doordat je aan de ander denkt. Het gevoel waar ik tot nog toe alleen maar over gelezen heb in de romans die ik door de jaren heen verslonden heb. Dát is wat ik wil. Ik weiger te settelen voor iets minder dan dat. Waarschijnlijk maakt me dat een hopeloze romanticus die tot haar dood vrijgezel blijft en uiteindelijk als voer voor haar uitgehongerde katten zal dienen, maar dat maakt me niet uit.

Het is echter niet zo dat ik denk dat ik een vriend nodig heb om gelukkig te zijn. Ik ben best tevreden met hoe mijn leven er nu uitziet. Ik wil niet enkel een relatie zodat ik eindelijk eens een kerstkaart kan afsluiten met *Liefs Casper en Karlijn*. Of *Liefs Caslijn*. Of *Harlijn*, mocht Harry Styles eindelijk eens in de gelegenheid zijn om mijn fanmail te beantwoorden en inzien dat we voor elkaar gemaakt zijn.

Nee, ik wil een relatie met iemand omdat we elkaar aanvullen. Omdat we samen beter zijn dan alleen. Omdat de man in kwestie de liefde van mijn leven is.

En misschien, heel misschien, is Casper wel een goede kandidaat om die titel te mogen dragen.